

“Ye Are My Friends”

By Elder David L. Buckner
Of the Seventy

„Ti az én barátaim vagytok”

David L. Buckner elder
a Hetvenektől

October 2024 general conference

The Savior’s declaration “ye are my friends” is a clarion call to build higher and holier relationships among all of God’s children.

In a world filled with contention and division, where civil discourse has been replaced with judgment and scorn, and friendships are defined by -isms and -ities, I have come to know that there is a clear, simple, and divine example we can look to for unity, love, and belonging. That example is Jesus Christ. I testify that He is the great unifier.

We Are His Friends

In December of 1832, as “appearances of troubles among the nations” were becoming “more visible” than at any time since the organization of the Church, Latter-day Saint leaders in Kirtland, Ohio, gathered for a conference. They prayed “separately and vocally to the Lord to reveal his will unto [them].” In acknowledgement of the prayers of these faithful members during times of intense trouble, the Lord comforted them, addressing the Saints three times with two powerful words: “my friends.”

Jesus Christ has long called His faithful followers His friends. Fourteen times in the Doctrine and Covenants, the Savior uses the term friend to define a sacred and cherished relationship. I am not talking about the word friend as the world defines it—subject to social media followers or “likes.” It cannot be captured in a hashtag or a number on Instagram or X.

Admittedly, as a teenager, I remember dread-

A Szabadító kijelentése, miszerint „ti az én barátaim vagytok”, harsogó felhívás, mely arra szólít, hogy alakítsunk ki magasztosabb és szentebb kapcsolatokat Isten minden gyermeke között.

Viszálykodással és megosztottsággal teli világunkban, ahol a közbeszédet ítélkezés és gúny, a barátságokat pedig -izmusok és -itákhatározzák meg, rájöttem, hogy létezik egy világos, egyszerű és isteni példa, melyre tekintve egységre, szeretetre és összetartozásra lelhetünk. Ez a példa Jézus Krisztus. Bizonyságomat teszem arról, hogy Ő a nagy egyesítő.

Az Ő barátai vagyunk

1832 decemberében, amikor a „nemzetek közötti nyugtalanságok megjelenése” kezdett „láthatóbbá vál[ni]”, mint az egyház megszervezése óta bármikor, az utolsó napi szent vezetők egy konferenciára gyűltek össze az Ohio állambeli Kirtlandben. „[K]ülön-külön és fennhangon az Úrhoz [imádkoztak], hogy kinyilatkoztassa nek[i]k az akaratát”. Nyugtázva e hithű egyháztagok imáit a komoly gondok idején, az Úr megvigasztalta őket, és három alkalommal is erőteljes kifejezéssel szólította a szenteket: „barátaim”.

Jézus Krisztus már régóta a barátainak nevezi hithű követőit. A Tan és szövetségekben tizen-négy alkalommal használja a Szabadító abarát-kifejezést e szent és becses kapcsolatok meghatározására. Nem úgy értem abarátstót, ahogy azt a világ meghatározza – ami a közösségimédia-követőktől vagy a kedvelésektől függ. Nem lehet egy hashtaggel vagy számmal kifejezni, ahogyan az Instagramon vagy az X-en.

Az igazat megvallva, emlékszem a tizenéves-

ed conversations when I heard those painful words “Hey, can we just be friends?” or “Let’s just stay in the friend zone.” Nowhere in holy writ do we hear Him say, “Ye are just my friends.” Rather, He taught that “greater love hath no man than this, that a man lay down his life for his friends.” And “ye are they whom my Father hath given me; ye are my friends.”

The sentiment is clear: the Savior numbers each of us and watches over us. This watchcare is not trivial or insignificant. Rather, it is exalting, elevating, and eternal. I see the Savior’s declaration “ye are my friends” as a clarion call to build higher and holier relationships among all of God’s children “that we may be one.” We do this as we come together seeking both opportunities to unite and a sense of belonging for all.

We Are One in Him

The Savior beautifully demonstrated this in His call to “come, follow me.” He drew upon the gifts and individual attributes of a diverse group of followers to call His Apostles. He called fishermen, zealots, brothers known for their thunderous personalities, and even a tax collector. Their belief in the Savior and desire to draw unto Him united them. They looked to Him, saw God through Him, and “straightway left their nets, and followed Him.”

I too have seen how building higher and holier relationships brings us together as one. My wife, Jennifer, and I were blessed to raise our five children in New York City. There in that busy metropolis, we formed precious and sacred relationships with neighbors, school friends, business associates, faith leaders, and fellow Saints.

In May of 2020, just as the world was grappling with the spread of a global pandemic, members of the New York City Commission of Religious Leaders met virtually in an abruptly called meeting. There was no agenda. No special guests. Just a request to come together and discuss the challenges we were all facing as faith leaders. The Centers for Disease Control had just reported that our city was the epicenter of

ként rettegett beszélgetésekre, amikor ezeket a fájdalmas szavakat hallottam: „Figyu, lehetnénk csak barátok?” Vagy: „Maradjunk a barátságzónában.” A szent írásokban sehol nem halljuk Tőle azt, hogy „ti csak a barátaim vagytok”. Ellenkezőleg! Az Ő tanítása szerint „nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaikért”. Valamint „ti vagytok azok, akiket az Atya nekem adott; ti az én barátaim vagytok”.

Az üzenet egyértelmű: a Szabadító mindegyikünket számon tart és őrökdi felettünk. Ez az őrökdi nem közönséges és nem jelentéktelen. Inkább felmagasztosító, felemelő és örökkévaló. A Szabadító kijelentésére, miszerint „ti az én barátaim vagytok”, harsogó felhívásként tekintek, mely arra szólít, hogy alakítsunk ki magasztosabb és szentebb kapcsolatokat Isten minden gyermeke között, „hogv egyek lehessünk”. Ezt akkor tesszük, amikor egybegyűlünk, arra is lehetőséget keresve, hogy egységesek legyünk, és arra is, hogy mindenki odatartozónak érezze magát.

Egyek vagyunk Őbenne

A Szabadító gyönyörűen szemléltette ezt ebben a felhívásában: „jér, kövess engem”. Apostoli elhívásakor változatos háttérű követőinek a tehetségeire és egyéni tulajdonságaira támaszkodott. Elhívott halászokat, vakbuzgókat, dörgedelmes személyiségükről ismert testvéreket, sőt még adószedőit. A Szabadítóba vetett hitük és azon vágyuk, hogy Őhöz közeledjenek, egyesítette őket. Őrá tekintettek, Őrajta keresztül látták Istent, és „azonnal otthagván a hálókat, követék őt”.

Én is tapasztaltam, miként von minket egységbe a magasztosabb és szentebb kapcsolat kialakítása. A feleségemmel, Jenniferrel abban az áldásban volt részünk, hogy öt gyermekünket New York városában nevelhettük fel. Abban a zsúfolt nagyvárosban becses és szent kapcsolatokat alakítottunk ki szomszédokkal, iskolai barátokkal, munkatársakkal, hitéleti vezetőkkel és más szentekkel.

2020 májusában, amint az emberiség épp a világjárvány terjedésével küzdött, a New York-i Vallási Vezetők Bizottsága hirtelen összehívott egy virtuális értekezletet. Nem volt napirend. Nem voltak különleges vendégek. Mindössze annyi volt a kérés, hogy gyűljünk össze és beszéljünk meg, milyen kihívásokkal nézünk szembe mindannyian hitéleti vezetőkként. A Járványvédelmi Központ röviddel azelőtt jelentette, hogy

the COVID-19 pandemic in the United States. This meant no more gathering. No more coming together.

For these religious leaders, removing the personal ministry, the congregational gathering, and the weekly worship was a devastating blow. Our small group—which included a cardinal, reverend, rabbi, imam, pastor, monsignor, and an elder—listened to, consoled, and supported one another. Instead of focusing on our differences, we saw what we had in common. We spoke of possibilities and then probabilities. We rallied and responded to questions about faith and the future. And then we prayed. Oh, how we prayed.

In a richly diverse city filled with complexity and colliding cultures, we saw our differences dissipate as we came together as friends with one voice, one purpose, and one prayer.

No longer were we looking across the table at each other but heavenward with each other. We left each subsequent meeting more united and ready to pick up our “shovels” and go to work. The collaboration that resulted and the service rendered to thousands of New Yorkers taught me that in a world calling for division, distance, and disengagement, there is always much more that unites us than divides us. The Savior pled, “Be one; and if ye are not one ye are not mine.”

Brothers and sisters, we must stop looking for reasons to divide and instead seek opportunities to “be one.” He has blessed us with unique gifts and attributes that invite learning from one another and personal growth. I often told my university students that if I do what you do and you do what I do, we don’t need each other. But because you don’t do what I do and I don’t do what you do, we do need each other. And that need brings us together. To divide and conquer is the adversary’s plan to destroy friendships, families, and faith. It is the Savior who unites.

városunk a Covid19-világjárvány kiindulópontja az Amerikai Egyesült Államokban. Ez azt jelentette, hogy nem lesz több személyes találkozó. Nem lesz több összejövetel.

E vallási vezetők számára lesújtó csapást jelentett az, hogy el lett törölve a személyes szolgálattétel, az egyházközségi szintű összegyűlés, valamint a heti hódolat. Kis csoportunk – köztük bíboros, tiszteletes, rabbi, imám, lelkipásztor, lelkész és egy elder – meghallgatta, vigasztalta és támogatta egymást. Ahelyett, hogy a különbözőségeinkre figyeltünk volna, megláttuk, mi a közös bennünk. Beszéltünk a lehetőségekről, majd pedig a valószínűségekről. Összeszedtük magunkat, majd válaszokat kerestünk a hittel és a jövővel kapcsolatos kérdésekre. Aztán pedig imádkoztunk. Ó, mily buzgón imádkoztunk!

Egy igen sokszínű, összetett és folyton ütköző kultúrákkal teli városban megláttuk, mint oszlanak el a köztünk lévő különbségek, midőn barátokként, közös hanggal, közös céllal, közös imádságban gyűlünk össze.

Többé már nem egymásra néztünk az asztalnál, hanem a menny felé tekintettünk együtt. Minden soron következő gyűlés végeztével egységesebbek lettünk, készen arra, hogy neki-gyűrközzünk, és munkához lássunk. A kialakuló együttműködés, valamint a New York-iak ezreinek nyújtott szolgálat megtanította nekem, hogy a megosztottságra, távolságtartásra és elszakadásra szólító világban mindig sokkal több minden van, ami egyesít, mint ami elválaszt bennünket. A Szabadító így kérte minket: „legyetek egyek; és ha nem vagytok egyek, akkor nem vagytok az enyéim”.

Fivérek és nővérek! Fel kell hagynunk azzal, hogy indokokat keressünk a megosztottságra, és ehelyett arra kell keresnünk lehetőségeket, hogy „egyek legyünk”. Ő olyan egyedi tehetségekkel és jellemvonásokkal áldott meg minket, amelyek az egymástól való tanulásra és a személyes fejlődésre ösztönöznek. Gyakran mondtam az egyetemi diákjaimnak, hogy ha én azt teszem, amit ti, ti pedig azt, amit én teszek, akkor nincs szükségünk egymásra. De mivel ti nem azt tesztitek, amit én, és én sem azt teszem, amit ti, ezért bizony szükségünk van egymásra. Ennek pedig szükségképpen össze kell hoznia bennünket. Az „oszd meg és uralkodj!” az ellenség terve a barátságok, a családok és a hit elpusztítására. A Szabadító az, aki egyesít.

We Belong to Him

One of the promised blessings of “becoming one” is a powerful sense of belonging. Elder Quentin L. Cook taught that “the essence of truly belonging is to be one with Christ.”

On a recent visit with my family to the West African country of Ghana, I was enamored with a local custom. Upon arriving at a church or home, we were greeted with the words “you are welcome.” When food was served, our host would announce, “You are invited.” These simple greetings were extended with purpose and intentionality. You are welcome. You are invited.

We place similar sacred declarations on our meetinghouse doors. But the sign Visitors Welcome is not enough. Do we warmly welcome all who come through the doors? Brothers and sisters, it is not enough to just sit in the pews. We must heed the Savior’s call to build higher and holier relationships with all of God’s children. We must live our faith! My father often reminded me that simply sitting in a pew on Sunday doesn’t make you a good Christian any more than sleeping in a garage makes you a car.

We must live our life so that the world does not see us but sees Him through us. This does not take place only on Sundays. It takes place at the grocery store, the gas pump, the school meeting, the neighborhood gathering—all places where baptized and unbaptized members of our family work and live.

I worship on Sunday as a reminder that we need each other and together we need Him. Our unique gifts and talents that differentiate us in a secular world unite us in a sacred space. The Savior has called upon us to help one another, lift one another, and edify each other. This is what He did when He healed the woman with an issue of blood, cleansed the leper who pled for His mercy, counseled the young prince who asked what more he could do, loved Nicodemus, who knew but faltered in his faith, and sat with the woman at the well, who did not fit the custom of the day but to whom He declared His messianic mission. This to me is church—a place of gathering and recovery, repair and refocus. As President Russell M. Nelson has taught: “The gospel net is the largest net in the world. God has

Őhozzá tartozunk

Az eggyé válás egyik megígért áldása az összetartozás erőteljes érzése. Quentin L. Cook elder tanítása szerint „a valódi egybetartozás lényege az, hogy egyek legyünk Krisztussal”.

Nemrég a családommal a nyugat-afrikai Ghánába látogattunk, ahol egy helyi szokás rabul ejtette a szívemet. Amikor megérkeztünk egy gyülekezeti házba vagy otthonba, a következő szavakkal üdvözöltek minket: „szívesen látunk”. Az étel felszolgálásakor a házigazda mindig azt mondta: „meghívunk”. Ezek az egyszerű üdvözlések tartalommal és tudatosan adottak. Szívesen látunk benneteket. Meghívunk titeket.

Hasonló szent kijelentés olvasható a gyülekezeti házaink bejáratánál is. Az Üdvözljük látogatóinkat! felirata azonban nem elegendő. Vajon valóban szívből üdvözljük-e mindazokat, akik belépnek az ajtón? Fivérek és nővérek! Nem elég csupán a padokban üldögelni. Meg kell fogadnunk a Szabadító felkérését, hogy alakítsunk ki magasabb és szentebb kapcsolatokat Isten minden gyermekével. A hitünk szerint kell élnünk! Édesapám gyakran emlékeztetett arra, hogy a vasárnapi padban ücsörgéstől éppúgy nem leszel jó keresztény, ahogyan a garázsban alvástól sem leszel autó.

Úgy kell élnünk az életünket, hogy a világ ne bennünket lásson, hanem rajtunk keresztül Őt lássa. Erre nemcsak vasárnap kerül sor. Sor kerül rá a boltban, a benzinkúton, az iskolai gyűlésen, a lakókörnyezetünkben – minden olyan helyen, ahol a családjaink megkeresztelt és megkereszteltetlen tagjai dolgoznak és élnek.

Vasárnap arra való emlékeztetőként hódolok, hogy szükségünk van egymásra, valamint hogy közösen szükségünk van Őrá. Azok az egyedi ajándékaink és tehetségeink, melyek az anyagi világban megkülönböztetnek bennünket, egyesítenek minket egy szent térben. A Szabadító arra kért minket, hogy segítsünk egymásnak, emeljük fel egymást és építsük egymást. Ő így tett, amikor meggyógyította a vérfolyásos asszonyt; megtisztította a leprást, aki az irgalmáért könyörgött; tanácsot adott a gazdag ifjúnak, aki megkérdezte, mit tegyen még; amikor szerette Nikodémust, akinek volt tudása, de megingott a hitében; és együtt ült a kútnál a nővel, aki nem felelt meg a kor szokásainak, de akinek kijelentette messiási küldetését. Ez számomra az egyház: az egybegyűjtés és a gyógyulás, a javítás és a megújított összpontosítás

invited all to come unto Him. ... There is room for everyone.”

Some may have had experiences that make you feel you do not belong. The Savior’s message to you and me is the same: “Come unto me, all ye that labour and are heavy laden, and I will give you rest.” The gospel of Jesus Christ is the perfect place for us. Coming to church offers the hope of better days, the promise that you are not alone, and a family who needs us as much as we need them. Elder D. Todd Christofferson affirms that “being one with the Father, Son, and Holy Spirit is without doubt the ultimate in belonging.” To any who have stepped away and are seeking a chance to return, I offer an eternal truth and invitation: You belong. Come back. It is time.

In a contentious and divided world, I testify that the Savior Jesus Christ is the great unifier. May I invite each of us to be worthy of the Savior’s invitation to “be one” and to boldly declare, as He did, “Ye are my friends.” In the sacred name of Jesus Christ, amen.

helye. Amint azt Russell M. Nelson elnök tanította: „Az evangélium hálója a legnagyobb háló a világon. Isten mindannyiunka hív, hogy jöjjünk Őhöz. [...] Mindenki számára van hely.”

Néhányatoknak lehetnek olyan tapasztalatai, amelyek miatt úgy érzitek, kilógtok a sorból. A Szabadító nektek és nekem szóló üzenete ugyanaz: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztalak titeket.” Jézus Krisztus evangéliuma a tökéletes hely számunkra. Az istentiszteletre járás a jobb napok reményét kínálja, azt az ígéretet, hogy nem vagytok egyedül, valamint egy családot, melynek épp akkora szüksége van ránk, mint amennyire nekünk szükségünk van rájuk. D. Todd Christofferson elder megerősíti, hogy „egygyé lenni az Atyával, a Fiúval és a Szent Lélekkel kétségtelenül a legfőbb összetartozás”. Mindenkinnek, aki eltávolodott mindettől, és lehetőséget keres a visszatérésre, egy örökkévaló igazságot és felkérést ajánlok: Idetartoztok. Jöjjetek vissza. Itt az idő.

Viszálykodó és megosztott világunkban bizonyosságot teszek arról, hogy a Szabadító Jézus Krisztus a nagy Egyesítő. Mindegyikünket arra kérem, hogy legyünk érdemesek a Szabadító felhívására, miszerint „legy[ünk] egyek”, és bátran jelentsük ki, ahogyan Ő tette: „ti az én barátaim vagytok”. Jézus Krisztus szent nevében, ámen.